

Celem było wyłączenie korekty

Artur Cmoch

doradca podatkowy,
wspólnik zarządzający **GWW Tax**

Przepisy regulujące podatki dochodowe przewidują szczególne zasady dotyczące zaliczania do kosztów wydatków, które bezpośrednio wiążą się z osiąganymi przychodami. Problem może powstać, gdy tego rodzaju wydatek poniesiony jest już po rozliczeniu danego roku podatkowego.

Zgodnie z przepisami koszty uzyskania przychodów bezpośrednio związane z przychodami, odnoszące się do danego roku podatkowego, a poniesione po zakończeniu tego roku do dnia sporządzenia sprawozdania finansowego (albo do dnia złożenia zeznania, jeżeli podatnicy nie są obowiązani do sporządzania sprawozdania finansowego) są potrącalne w roku podatkowym, w którym osiągnięte zostały odpowiadające im przychody.

A co, jeśli podatnik poniesie wydatek po upływie wskazanego terminu? Wówczas koszty są potrącalne w roku podatkowym następującym po roku, za który sporządzane jest sprawozdanie finansowe albo składane zeznanie. Właśnie na gruncie tej regulacji powstaje problem dotyczący sytuacji, w której koszt bezpośrednio związany z przychodem zostaje poniesiony nie w roku następującym po roku złożenia zeznania (sporządzenia sprawozdania finansowego), ale jeszcze później.

Przykładowo w 2013 roku podatnik poniósł wydatek bezpośrednio związany z przychodami 2011 roku. Literalna interpretacja opisanych regulacji prowadziłaby do wniosku, że podatnik musiałby skorygować zeznanie złożone za rok 2012. Przepis stanowi bowiem, że wydatek poniesiony po terminie złożenia zeznania (sprawozdania finansowego) może zostać zaliczony do kosztów uzyskania przychodów wyłącznie w kolejnym roku. Taka interpretacja przyjęta została przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 26 lutego 2013 r. (sygn. akt II FSK 1298/11). W ocenie sądu poniesienie kosztu wiążącego się bezpośrednio z przychodem 2008 i 2009 r., po dniu sporządzenia sprawozdań fi-

nansowych za wskazane lata, skutkuje tym, że koszty te można rozliczyć wyłącznie w trybie art. 15 ust. 4c ustawy o CIT, tj. w roku podatkowym następującym bezpośrednio po roku, którego dotyczy przychód powiązany z tym wydatkiem.

Przyjęcie powyższej interpretacji powoduje jednak, iż cel, jaki przyświecał ustawodawcy przy wprowadzaniu omawianych regulacji w życie, nie został osiągnięty. Nie chodzi bowiem o to, żeby

Podatnik powinien móc rozpoznać koszt w dowolnym roku podatkowym, jeśli został on poniesiony po zamknięciu rozliczeń

ograniczyć moment rozliczenia kosztu bezpośredniego wyłącznie do okresu następującego po złożeniu zeznania (sprawozdania finansowego). Sensem tej regulacji jest możliwość rozpoznania przez podatnika kosztu w dowolnym roku podatkowym, jeśli koszt ten został poniesiony po zamknięciu rozliczeń. Przepis ten miał zatem na celu uproszczenie zasad zaliczania wydatków do kosztów poprzez wyłączenie obowiązku korekty już złożonych deklaracji. Brak jest racjonalnego uzasadnienia, dlaczego brak korekty miałby dotyczyć wyłącznie sytuacji, w której wydatek poniesiony został w następnym okresie rozliczeniowym, zaś korektę należy złożyć, jeśli koszt wystąpił w dalszych okresach sprawozdawczych.

Warto dodać, iż korzystną dla podatników interpretację przyjął dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy, z 23 maja 2013 r., nr ITPB3/423-101/13/AW. W ocenie dyrektora, z uwagi na okoliczność, że zapłata przez wnioskodawcę ła w związku z wydaną decyzją nastąpiła w 2013 r., nie ma możliwości ujęcia go jako kosztu uzyskania przychodów w rozliczeniach podatkowych roku podatkowego 2011, tj. roku, w którym dokonano sprzedaży towarów handlowych (rozpoznano przychody z tytułu tej sprzedaży). Zdaniem dyrektora w takiej sytuacji stosownie do art. 15 ust. 4c ustawy o CIT, zapłacone przez wnioskodawcę ła należy potrącić w 2013 roku. Miejmy nadzieję, że właśnie taka interpretacja omawianych przepisów zostanie w praktyce przyjęta przez organy podatkowe.